

Dny víkendu by měly posloužit člověku k odpočinku. Jenže se tak nestává. Již několik dní vyřáším pomoci nebo možná překážet rybářům z ČRS Strakonice na výlov svěřených rybníků. Chodím

Malý střelský rybník

většinou v podzimních měsících. Mezi chlapy, kteří mají svá jinošská léta ze sebou. Důvodů, proč to dělám, je asi vícero. Nemá však cenu je rozebírat. Setkávám se s rybou. Někdy rybou kapitální, kaprovitou. Jindy si prohlédnu rybího dravce. Štiku, candáta, okouna. A v poslední době se vídám se ševcem – ježdíkem. Občas se některého z rybářů na něco zeptám z jejich oboru. Např. zjistím, že střevlička východní dokáže přežít v takřka suché kádi týden. Stačí jen trošička vody a chlad. Nebo se jen tak podělím o náladu mrazivého rána, viděného živočicha.

Např. volavky bílé, volavky popelavé, racka chechtavého, racka bělohlavého, konipasa bílého, ledňáčka říčního nebo o hlas neviděného kulíka či písíka. Všimnu si pobytočných stop vydry říční nebo cestou domů vyruším pod viaduktem Blatského rybníku párek nutrií, požírajících krmení pro ryby. Pozastavím se nad nápisem na zdi bývalého starého Fezka hlásající „Konec je blízko“ a zapřemýšlím nad rozvojem zdejší maličké kolonie invazivního měkkýše tmavoretky bělavé (*Monacha cartusiana*). A potom jdu domů s faktem, že pobyt v bahně spojuje lidi. Už jen tím provazem, jímž se táhne síť. A tak to bylo mnohokrát. Poslední vlhký pobyt byl v Malém Střelském rybníku.

Dne 26. 11. 2022 si přinesu trochu bahna, mokré kalhoty, a jen se trochu převleču, s manželkou vyrazím na jinou akci.

Kdesi u Malých Nepodřic se sázejí stromky. Malí habřici s kořinky jak háďata. Když je vložíte do vykutané jamky, poslušně se ohnou nebo stočí. Pak již stačí přihrnout zemí a je to. Cítíte, jak se těší, že z malého zemitého hranolu rozhodí drobná vláčenka kořenů a začnou dýchat.

Když jednou odložím lopatku, která je teplá od mých dlaní, a vezmu ji zpět, ucítím, jak se mi pod prsty něco pohybuje. A ejhle, tři malí, chlupatí lovčící hajní spadnou do trávy a nemají se k odchodu. Jindy zase vyrýpneme malého střevlička kovového nebo odvážnou žízalu. na kterou přízemní mrazík jen tak nemůže.

Vykopávám kamení a přemýšlím o Písku a Strakonících. Koryto Vltavy pod Podolským mostem leží zahlobeno v rule a tu nalézám i na zdejších pozemku. A o kousek dál zase trochu tmavého porfyru, který jsem potkal u Milíkovic na Ostrém vrchu. Dva okresy se bez ohledu na správní uspořádání potkávají na jednom poli. Ale koho to asi zajímá? Možná kvetoucí chrpu s jediným kvítkem.

Přichází jemné mrholení a potom se najednou nebe protrhne a silné sluneční paprsky vyrazí. Ozáří na pár minut snovou podzimní krajinu a padá večerní šero.

Den se blíží ke svému závěru. Bahno a stromy.

Zástupné věci, kdy se potkaly v jednom dni čtyři živly. Země, voda, vzduch a oheň.

Ze sázení stromů

